

POLOCZEK, JULIANE (65): Chressbaumbeleuchtung (1:46 min) [CD3 05]

Mer han en Ihrefeld gewonnt, fünf Persone en drei Zemmercher, un alles spillten sich wie üblich en der Köch av. Et woodt am eetste Dag beschert un am Hellige Ovend wor et dann üblich, dat minge Vatter der Baum schmücke dät.

Dä hatt jedes Mol die selve Moleste, un zwor met de Kääze. Elektrische Kääze mooten et sin, mer woren jo schleeblich modern. Wenn dä paar Minutte gefummelt hatt, dann däten die et op eimol op keine Fall mih. Un dann dät hä der Herr Repke aanrofe. Un der Herr Repke wor Elektriker. Dann kom der Herr Repke vun ener Stroß, die nor e paar Meter wigger wor, aan. Dann däten die zwei richtig lossläge.

Dann dät zweschendurch minge Vatter der Chantré erusholle. Un dann kräht der Herr Repke e Gläsche, hä selver e Gläsche, un dann han die zwei an dä Kääze römgemaht un han sich ne Chantré op de Lamp geschodt. Wann se Glöck hatte, däten die Kääze am Eng och brenne. Dat wor nit nor en einem Jahr, dat han die e paar Jahr, bes koot bevür minge Vatter gestorven es, han die dat su zelebriert.

Schleeblich dät dann der Herr Repke met Lametta öm der Brell röm us däm Baum optauche un säht: “Karl, kanns de mir geistig folgen?” Dann wor minge Vatter zwor jet wödig, ävver et wor wunderbar. Se hatten dann die Kääze an et Brenne gebraht.

Problem gov et doch, denn et dät och schelle. Dat wor dann de Frau Repke. Die dät ehre Kääle avholle, weil die sich nämlich denke kunnt, dat dä nit nor die Kääze repariert hatt. Dann dät se ehre Tuppes avschleppe. Un mir hatten zomindes de Kääze am Brenne, minge Vatter och de Lampe, gläuv ich. Dat Jahr drop wor dat genau widder su.

Poloczek, Juliane (65): Chressbaumbeleuchtung

mə han ʌn ʔiɛkʰɛlt jəvʌnt fənɛf pɛɔːzɔːnə ʔen dɛɛ tʃɪmɛɪə ʔʌn ʔaləs ʃpɪltən zɪf vi ʔyːpɪf
ɪɔ ʔen de kʰɪ ʔaf ʔət voːt ʔam ʔeːtʃtə dax bɛʃeːɛt ʔʌn ʔam helɪjə ʔɔːvənt vɔːtːan ʔyːpɪf
dat mɪnə fate de bʊm ʃmʊkə dɛːt dɛ hat jeːdəs mol dɪ zɛlvə moˈlɛstə ʔʌn tʃva medːə kɛːtʃə
nə ʔeˈlɛktɪʃə kɛːtʃə moːtɪ ʔət zɪn mɛ vʊən jo ʔliːslɪɪ moˈdɛrn jo ʔʌn vɛn dɛə paː mɪˈnʊtə
jɛʃmɛlt hat dan dɛːtən dɪ ʔət ʔop ʔɛɪmɔ ʔɔf kɛɪnən fal mi ʔʌn dan dɛːtːɛ dɛɔ hɛˈbɛpkə
ʔaːnɔːfə ʔʌn dɛɔ hɛˈbɛpkə vɔ ʔeˈlɛktɪkɛ dan kɔːm dɛ hɛɔ bɛpkə ʃʌn ʊnɛ ʃtɔːs ti nuɔ ʔəː
pa mɛtɛ vɪgɛ vɔ ʔaːn ja ʔʌn dan dɛːtɪ dɪ tʃvaɪ ˈbɪhtɪf ˈlɔslɛːjə dan dɛːt ˈtʃvɛʃnɔʊɪ mɪnə fate
dan dɛ ʃɔnˈtɔː ʔəˈbʊsholə jo ʊn dan kɛːdːɛ hɛˈbɛpkə ʔə glɛːsɔ ʔɛ zɛlvə ʔə glɛːsɔ ʔʌn tja
dan han dɪ tʃvaɪ ʔan dɛ kɛːtʃə ˈbʊmjəmaːt ʔʌn han zɪf nə ʃɔnˈtɔː ʔop dɪ lamp jɛʃot fɛn zə
glɔk hatə dɛːtɪ dɪ kɛːtʃə ʔam ʔɛɪ ʔox bɛnɛ dat vɔ nit noɔ ʔen ʔɛɪnəm joɔ dat han dɪː ʔə pa
joː bes kɔːt bɛfɔ mɪnə fate jɛʃtɔkvə ʊs han dɪ dat zu tʃɛləˈbɪɪt nə ja ʔliːslɪɪ dɛːdːan dɛ
hɛˈbɛpkə mɛt laˈmɛtə ʔəm dɛ bɛl ˈbʊm ʔʊs dɛm bʊm ʔoptaʊxə ʔʌn zɛːt kabl kans dɛ mɪɔ
ˈjɔɪstɪf ʃɔljən ʔʌn dan vɔ mɪnə fate tʃvɔ jɛt vɔːdɪf ʔɛvə ʔət vɔ ˈvʊndɛba zə hatən dan dɪ
kɛːtʃə ʔan ʊt bɛnɛ jɛbkaːt pɔːblɛːm joːv ʊdːɔx dɛn ʔət dɛːt ʔox ʃɛlə dat vɔ dan dɛ ʃvɔ
bɛpkə dɪ dɛːt ʔiɛkʰən kɛːl ʔafholə vɔɪ dɪ zɪf ˈnɛmɪz dɛɪkə kʊnt dadːɛː nit noɔ dɪ kɛːtʃə
bɛpaˈbɪɪt hat dan dɛːt zə ʔiɛkʰən tʊpɛs ʔafʃlɛpə ʔʌn mɪɔ hatən tʃʊˈmɪndəs dɛ kɛːtʃə ʔam
bɛnɛ mɪnə fate ʔox dɛ lampə glɔv ʊfɪ joː dat joɔ drop fɔ dat jɛnau vɪdɛ zu

